

ת"פ 39416/04 - מדינת ישראל נגד אבי מדינה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19-04-39416 מדינת ישראל נ' מדינה

בפני:	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פינקלס
נגד:	אבי מדינה ע"י ב"כ עו"ד שדה
הנאשם	

גזר דין

הנאשם, כבן 44 שנים, הורשע על פי הودעתו בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תמצית העבודות היא כי ביום 16.4.16, בשעה 10:30 לערך, בשיחת טלפון, הנאשם איים על עובדת סוציאלית במחלקת הרווחה והשירותים החברתיים בעיריית רملה, בפגיעה באחוטו, כך אמר: "אני קורס נפלתי מהרגלים זה יגמר ברצח. אני לא יכול להתמודד איתה, אני אומר לך במפורש אני ארצח אותה. תקליטי, אני ארצח אותה ואגמור את הסיפור זהה. אף אחד לא מתיחס. אני אומר לכם, שם לא תמצאו סידור עוד היום, אני אbia لكم גופה, אתם שותפים לרצח זהה, אני הולך לשים סוף לסיפור זהה".

בתחילת כפר הנאשם, וטען כיאמין אמר את הדברים המוחשיים לו, אך אלה אינם מגבשים עבירה שכן נבעו ממצוקתו הרבה, ונועדו לסייע ולהציג עזרה לה היו זיקוקות אמו ואחותו החולות. ואולם, לאחר ששמע את העורות בית המשפט, החליט להודיע ולשמור טענותיו לשלב הティיעונים לעונש.

ב"כ התביעה טענה כי מדובר באירועים חריגים ובוטים, ולא באמירהבודדת כי אם רצף של דברים ברף חומרה גבוהה, אשר נאמרו כלפי עוזית שכלי רצונה היה להטיב עם משפטה הנאשם. עוד נטען כי לא הייתה הצדקה לניהול הנסיבות, לרבות העמדת העוזית לעדות, מה שיצר אצלם קושי ברור בהיותה אשת טיפול. לדעת התביעה, המתחם ההולם נع בין 8 ל-18 חודשים, ובהעדר שיקולי שיקום יש להטיל עונש מאסר, אך זאת בחלוקת הנמוך של המתחם. התביעה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם, כולל הרשעות שונות, אם כי לא המשיך לציבור הרשות מאז שנת 2014.

ב"כ הנאשם טען כי התביעה מתעלמת מייחדיותו של המקורה, בו נבע האיום מתחושת מצוקה קשה של הנאשם, אשר היה היחיד שטיפולו אמו ואחותו החולות במחלת ניון שריריים, ללא כל תמיכה ולא סיוע גורמי הרווחה.

נטען כי השתיים היו במצב סיועדי, אף העו"סית העידה על מצבן, ועל כך שהנאשם היה זה שטיפל בהן. עוד נטען כי גם כיום, הנאשם מטפל באמו החולה, ואף מונה כאפוטרופוס לכל עניינה. לגבי אחותו, נטען כי בעקבות עצמת הנאשם, זו הועברת למוסד טיפול, אך פרץ סכסוך בין הנאשם ובין בן זוגה לשעבר, אשר לשיטת הנאשם פעל להשתלשות על נכסיה, לרבות בית המגורים. במסגרת אותו סכסוך, ניתן צו הרחקה כנגד הנאשם לפיו נאסר עליו להתקרב אליה, ורק לאחרונה הותר לו לבקרה. ב"כ הנאשם הפנה לעדות העו"סית, שאמרה במפורש כי מצב האחות היה טוב לעין עורו בטיפולו של הנאשם, לעומת זאת מבטה קודם לכך, כשטופלה על ידי בן זוגה. מכאן יש ללמידה על מסירותו הרבה, שהובילה לתסכולו בגין פתרון בעורה. נטען עוד, כי למעשה, הנאשם אמר את דבריו האIOS כשלוכן כל הקיצין, מתוך מחשבה שאם יקצין בדבריו, תילך אחותו מביתו לטיפול במוסד, ואמנם דבריו פועלו את פעולתם. בעקבות האIOS, הנאשם נעצר והוגש נגדו כתב האישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים, אך בית המשפט שמחשף לנסיבות הורה על שחרורו בו ביום. בכך "יחודיות המקרה", נטען כי אין כל הצדקה להטיל מאסר בפועל, וש להסתפק בהטלת מאסר על תנאי.

המתוחם ההולם

אין צורך להאריך בעניין האינטראס הציבורי החשוב להגן על שלומם של עובדי ציבור, ובפרט עובדים סוציאליים, הממלאים את תפקידם כדין ומספקים שירות חשוב של רווחה לכל הציבור. במקרים בהם הושמעו דברי איהם לפני עובדים סוציאליים או עובדי ציבור בכלל, ננקטת מדיניות ענישה מחמירה שמטרתה להבטיח כי יוכלו למלא את תפקידם המורכב ללא מORA, ובאופן בטוחה.

ברוח זו, הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל על מי שאימה לפגוע במנהל שירותי הרווחה ובמשפחהו בכך שתכח אותה מכות רצח, תעקור את ליבה ותיכנס לכל (עפ"ג מרכז) 13179-07-13 **בן אברהם נ' מד'י** (19.8.13), ועונש דומה הוטל על מי שאים עלעו"סית כי יחטוף את ילדיו מהמעון לאחר שבוטלה פגישתו עםם באמצעות שירות הרווחה (עפ"ג (ח') 31668-08-17 **צבח נ' מד'י** (22.10.18). כמו כן, הוטל מאסר בפועל למשך 8 חודשים בעפ"ג (מרכז) 1608-01-08 **עלאונה נ' מד'י** (30.4.08) ובת"פ 14699-04-16 **מד'י נ' פולדמן** (12.11.17). לצד זה, במקרים אחרים, הוטלו עונשים קלים יותר, ללא ריבב מאסר בפועל (ת"פ 42754-06-18 **מד'י נ' וטורי** (27.10.20); ת"פ 1811/09 **מד'י נ' ארביב** (6.6.2012); ת"פ 44053-07-13 **מד'י נ' פלוני** (2.9.14); (ת.פ 57730-10-15 **מד'י נ' דקל** (23.5.17); ת.פ 36430-08-11 **מד'י נ' אליהו** (18.1.12); ת.פ 50884-06-17 **מד'י נ' רובין** (18.2.18); ת.פ 22412-05-11 **מד'י נ' בקש** (24.2.16); ת.פ 21123-02-10 **מד'י נ' כהן** (24.2.16); ת.פ 10-2022412 **מד'י נ' ריין** (17.7.11)).

בעניינו, נטען כי דברי הנאשם היו גבוליים מבחינת התגבשות העבירה, היוו שנבעו ממוצקתו הקשה, והוא בגדיר של עצקה לעזרת גורמי הרווחה בטיפול באחותו, לפיקר אין הצדקה להטלת עונש מכבייד.

ואמנם, בפסקה הוכרו סיטואציות חריגות מסוימות ככאלה שספק אם היה בהן כדי לגבות עבירת אIOSים, וזאת כשהנאמרו דברי אIOS במהלך טיפול, בין אם אלה התייחסו אל אמורים, ונשאו תוכן אוביידי (רע"פ 8736/15 **צוברי נ' מד'י** (17.1.18), ובין אם התייחסו לשאיפות או דחפים של אומרים לפגוע אחרים, אשר נאמרו במסגרת טיפולן ודיסקרטי (בש"פ 749/19 **פלוני נ' מד'י** (4.2.19); בש"פ 2551/19 **נחמני נ' מד'י** (9.4.19)). עם זאת, הובהר

שוב ושוב, כי דברי אiom שנאמרו כלפי גורמי טיפול או רוחה עשויים בהחלטת לגבש עבירות אiomים, מקום בו מדובר בתוכן חד משמעי, חמור וקיצוני, מיזמת הנאשם ולא במנעה לשאלות מצד הגורם הטיפולי (ראו סקירתו הנרחבת של כב' השופט מסארואה בת"פ 60292-05-21 מד"י נ' בן עוז (13.9.22)).

בעניינו, הנאשם התקשר למחלקת הרוחה על מנת להביע העס ותוכלו בשל אי מתן הטיפול הנדרש לדעתו לאחוטו החולה, ובאותה שיחה אמר על העו"סית המתלוננת בדברים קשים וחמורים, שהיו מעוררים בהלה בלבו של כל אדם סביר, כל שכן בלבו של איש מחלקת הרוחה. הנאשם, שלא היה מטופל במחלקת הרוחה בעצמו, בחר להתקשר למחלונות ואמר במפורש כי "זה יגמר ברצח", כי הוא ירצח את אחוטו, ויביא "גופה" למחלקת הרוחה. חומרת הדברים עוררה את בלת המתלוננת עד כדי כך שמצאה לנכון לחזור ממנה כאשת טיפול, ולמהר להגיש תלונה במשטרה, מתוך חשש שנש��פת סכנה לאחותו הנאשם. נוכח הנסיבות, בדיון נטל הנאשם אחריות למעשה, והוא עבירה של אiomים.

ואולם, לצד ההודאה בעבירה, לא ניתן להתעלם מן הנסיבות הייחודיות של המקרה, אשר נחשפו לפני במהלך שמייעת כל פרשת ההוכחות.

עליה כי אחוטו ואמו של הנאשם שתיין חולות במחלת ניונית קשה, ומוציאות במצב סיודי, כשה注意力 הוא בין המשפחה המטפל בהן. המתלוננת עצמה העידה על מסירותו של הנאשם לשתיין ועל התרשםותה החיויבת ממנו, עד כדי כך שתחת טיפולו השתפר מצבה התפקודי והתקשורי של האחות באופן משמעותי, לעומת מצבה הירוד כשהיתה בטיפול בן זוגה, ממנו התגresa במהלך תקופת הטיפול. עוד העידה כי אמונה לא פעם הנאשם היה מביע כעס אודות כרע שהליכים שונים אינם מתקדמיים בנסיבות הנדרשת, וקיימים עיכובים ביורוקרטיים, למשל בגין לקבלת חזקה בנסיבות בידרת עמידר מונגשת שניתנה לאחות, והיה צורך לפנות שם את הגירוש, אך הדבר התעכב. המתלוננת הסבירה כי הנאשם הביע תסכול מסוים, אך מעולם לא נקט באiomים למעט במקרה ייחיד זה, והדבר לא התיישב בדעתה נוכח היכרותה עם מסירותו לאחותו, אהבתו כלפיו ודאגתו לה.

ה הנאשם עצמו העיד מdam לבו אודות כאבו בשל מצבה של אחוטו, וחוסר האונים שחש בשל אי מתן הטיפול הנדרש לה, ובីיחוד הצורך בפרטן מוסדי שהתעכב. בעדותו תיאר כי טיפול באחותו על פני 20 שנים, באופן יומיומי, לרבות רחיצה, אכילה וכל טיפול רפואי שנדרש לה. כמו כן, מונה לאופטראופס לכל עניינה. לדבריו, בצעירותו כבר עבר פלילי, אך חדל לבצע עבירות ובחר להקדיש את חייו לטיפול. עוד תיאר כי היה ידוע לו שהמתלוננת מכירה את בית המשפט, והוא חשב שם ישמש מולה במילימ בוטות כמו "רצח", תהיה לכך השפעה שתביא להוצאה האחות מן הבית ומיציאת סידור מוסדי עבורה סוף כל סוף, שכן חש שאיןו מסוגל עוד לשאת בעול הטיפול בה בביתו. עוד אמר כי הוא צפה את האפשרות לכך שיוגש נגדו כתב אישום, אך דרש להכיר בכך שבטענות דבריו אכן נמצא פתרון לאחותו, והוא הוצאה למוסד טיפול, בעוד שנגדו הוגש כתב אישום.

ה הנאשם המשיך ותיאר את צערו הגדול מאיכותו הירודה של הטיפול הנינתן כiem לאחותו במוסד, ומסר כי בנוסף לכל, גורשה הוצאה נגדו צו הרחקה ממנו, על מנת לשולט בה, במסגרת הסכום בינהם, ורק לאחרונה הותר לו לבקרה. הדברים יצאו מן הלב, והותירו רושם קשה.

معدות המתלוננת והנאשם התרשםתי כי מדובר במקרה חריג, ובנסיבות יוצאות דופן, אליו נקלע הנאשם כמי שנשא באחריותו לשולמה של אחותיו החולה, מעבר לכוחותיו ומסוגלותו, מצב שהביא אותו לזעוק לעזרה כלפי מחלחת הרווחה. עולה גם כי עזקתו בעניין הצורך בפרטן מוסדי לא הייתה תלולה מן המציאות, וכן טופל עניינה של האחות לאחר האירוע. ודוק, בשונה ממקרים אחרים, הנאשם לא איים על המתלוננת בפגיעה בה, או במילוי תפקידים לה, אלא אמר שיפגע באחותו שלו, וזאת אמר למרות אהבתו הרבה אליה, כך שברור היה לכל השומע כי דבריו נעודו להמחיש את מצוקתו. בדומה להתרשות בית המשפט שדן במעצרו בסמוך לאחר האירוע, אף לדעתם מדובר באירוע שמקורו במצבה הנואם ולא במטרה להטיל אימה על המתלוננת. אני מוצאת כי יש במקרה זו כדי להפחית את מידת החומרה של האיום.

הנאשם בחר אמן בדרך מכוערת של איום על המתלוננת, והוא ראי לענישה בשל כך. ואולם, בשם לב להכרה בח:right;rgotם של מקרים ממין זה בפסקה, בשום אופן איןני סבורה כי המתחם ההולם את המקירה דורש הטלת עונש מאסר, אלא נדרשת ענישה מידיתית שתיקח בחשבון את האים בניסיונו, לרבות מידת המצוקה שהובילה אליו.

לאחר כל זאת, אני קובעת כי המתחם ההולם נع בין עונש הצופה פנוי עדיד ובין מספר חודשי מאסר שיכול Shiruzzו בעבודות שירות.

העונש המתאים לנואם

הנאשם צבר לחובתו הרשעות לא מעטות, למנ היותו נער. על פי הגילוון הורשע בשנתות ה-90 בבית המשפט לנעור בעבירות סמים לצריכה עצמית, ושביל"ר. בගורתו, הורשע בעבירות סכין, תקיפה, החזקת סמים, והתפרצויות, וריצה מס' מארסים בפועל. עם זאת, הרשות האחמורה היא משנת 2014, בעבירות של הפרעה לשוטר והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית ומאז לא הורשע עד היום.

ה עבר הפלילי ייחשב לחומרה, אך העדר הרשעות נוספות בשנים האחרונות מתייחס עם טענת הנאשם לפיה שינוי דרכי והקדש עצמו לטיפול באחותו.

הנאשם לא עתר למתן תסקירות, ובדרך כלל התנהלות שכך אינה מאפשרת לבית המשפט להתיחס למכלול דמותו ולנסיבות העבירה. אך במקרה חריג זה, לאחר ששמעתי את פרשת ההוכחות, אני סבורה שאין לזקוף את ההימנעות מבקשת תסקירות לחובת הנאשם, שכן הייתה לי הזדמנות להתרשם ממנו היבר מותו וכן מתוך עדות המתלוננת כאשת טיפול, שהיא בהן כדי להבהיר במידה מסוימת את תבנית חייו ואת המניעים לעבירה.

בסוף יום, לאחר שאחותו הנאשם כבר מצאה את מקומה במוסד טיפול, והוא לא מצוי ב"סיר לחץ" של הטיפול בה והאחריות לשולמה, אני סבורה כי פחות מכך הסיכון להישנות עבירות ממין זו, מה גם שהנאשם לא הורשע מעולם בעבירות איוםים.

לאור זאת, אני סבורה כי האינטראס הציבורי יבוא על סיפוקו בכך שהובחר כי המעשה היה פסול וחייב במידה שהצדקה הרשעה ענישה, אך אין הצדקה להוסיף קשי על קשי הנאשם ולשלחו למאסר.

התלבטתי בנוגע להטלת רכיב ענישה כספי, שכן מחד יש בכך כדי להרטיע, אך מאידך התרשםתי כי הנאשם מצו ב对照检查 כלכלי דחוק. בנוסף, אני סבורה כי מבלי למעט מחומרת העבירה, הטלת פיצוי בנסיבות זה עלולה לעורר מרכיבות עברור המתלווננת כאשת טיפול. בסופו של דבר, כיוון שמתרת הענישה במקרה ייחודי זה היא העמדת גבולות לנאים, החלטתי להימנע מהטלת רכיבים כספיים, ותחזת זאת, תוטל התמחיבות.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 7 חודשים מאסר על תנאי לפחות 3 שנים, וה坦אי הוא שלא יבצע עבירות של אויומים.
- ב. קנס כספי בסך 3,000 ₪, או 3 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים רצופים החל מיום 1.6.23 ובכל 1 לחודש עוקב.
- ג. התמחיבות בסך 3,000 ₪, להימנע מעבירות אויומים לפחות שנתיים מהיום. לא יתרחב, "יאסר לפחות 7 ימים".

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ט שבט תשפ"ג, 20 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.